

ROZPROSZCA (2) *sb m*

rozproszca (2), [**rozpraszca**].

Pierwsze o jasne, drugie pochylone; w rozpraszca pierwsze a prawdopodobnie pochylone (tak w rozpraszanie); końcowe a prawdopodobnie jasne (tak w -ca).

sg [N rozprászca.] ◇ I rozprószcą (2).

Sł stp notuje, Cn brak, Linde XVI w. (jeden z niżej notowanych przykładów).

Ten, kto trwoni, marnotrawi (2) : [Rosprasshcza dilapidator rerum i(d est) destructor ReuchlinBartBydg i8v.]

Wyrażenie: »rozproszca dobr« (2): iż oyciec máiąc fyny/ gdy po mátce ich drugą żonę póymie/ nie będzie powinien [...] przereczonym fynom fwym części dźiedzicznéy náznaczyć/ gdyby tylko rozprószcą dóbr [dissipator bonorum JanStat 557] nie był SarnStat 588 [idem] 631.

*Cf **ROZPROSZYCIEL***

KW